ISSN 0132-4462.
№ 3 2007
БЕРЕЗЕНЬ

перець

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Ви одружуєтеся вже із четвертою баранесою...

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

НЕХАЙ ГОРИТЬ?

Хоч острів Хортиця і вважається заповідником, жителі Запоріжжя частенько виїжджають сюди «на шашлики». Один із таких пікніків нещодавно закінчився пожежею, яку вогнеборці гасили цілу годину. Вигоріло аж два гектари соснового бору. Винних так і не знайшли. Через деякий час вони, можливо, розпалюватимуть вогнище в іншому місці Хортиці. І чи зверне хтось на те свою увагу ще до того, як запалахкотять «гектари»?

ХТО ПОЇХАВ, ХТО ПРИЇХАВ?

За даними Державного комітету статистики нас стає все менше і менше. На 1 березня 2007 року населення України становить 46 млн 494 тис. Не втішає і те, що за січень-лютий цього року до України прибуло 104,262 особи, а поїхало 101,250. Бо всі знають, хто у нас виїжджає, шукаючи кращого життя у світах, і хто приїздить з інших континентів.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Давайте Кота виберемо. Він наближена особа до Людини.

АФОРИЗМИ

✓ Світ глобалізується, а людина чомусь мізерніє.

✓ Випробуванням можуть бути не лише мідні труби, а й газові.

✓ Зла ні на кого не тримав: одразу пускав його в дію.

✓ Виявляється, державою можуть керувати не лише кухарки, а й особисті охоронці та секретарки.

✓ Із історії пісні: раніше були слова і музика, тепер – тексти і ритми.

✓ Буває не лише кругова порука, а й кругова зрада.

✓ Сухий закон – один, а скільки сирих!

✓ Житлово-комунальний кодекс.

✓ Із оголошення: «Пішла по селу. Брехня».

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Набирають тургрупу. Будуть сорок років по пустелі блукати.

Микола КАПУСТА

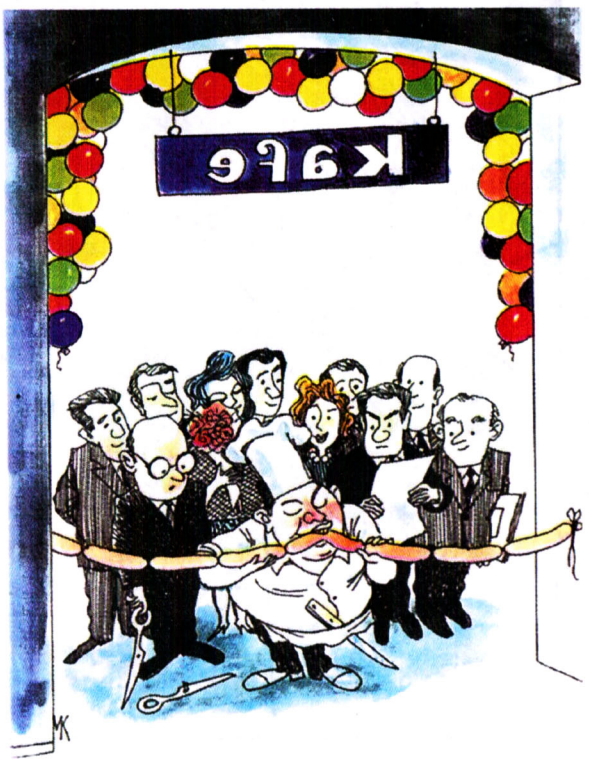

З усмішки конверта

НА ДОЩ

— Чого ти спиш на роботі? — суворо запитав завфермою сторожа.

— А біс його зна! Мабуть, на дощ...

АРГУМЕНТ

— Бачу, ви намагаєтеся поцупити товар у нас? Хіба у місті мало магазинів?

— Авжеж, магазинів багато, але у вас ціни помірніші...

Роман КРИКУН.

м. Сокаль Львівської області.

НЕПРИЯЗНЬ

— Оно, бачиш, пішов Пархомчук. Не хочу і дивитися в його бік. Зануда...

— Я його теж ненавиджу.

— А ти скільки йому винен?..

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

ТЕАТРАЛ

Після антракту, коли вже погасло світло, подружжя пробирається на свої місця.

— Вибачте, це я не вам наступив на ногу, коли виходив десять хвилин тому?

— Мені!— просичав обурений глядач.

— Люба, іди за мною. Це наш ряд.

Микола ШУДРЯ.

м. Київ.

КОРМ

Чоловік із дружиною зайшли до магазину «Хутра». Дружина приміряє то одну шубу, то другу. Підходить продавщиця:

— Щось шукаєте?

Чоловік солідно пробасив:

— Корм для молі...

Семен ДЕРИБАС.

м. Одеса.

Георгій МАЙОРЕНКО

— Він так навчився у Верховній Раді бігати із фракції до фракції, що ведмедю його не наздогнати!

Микола КАПУСТА

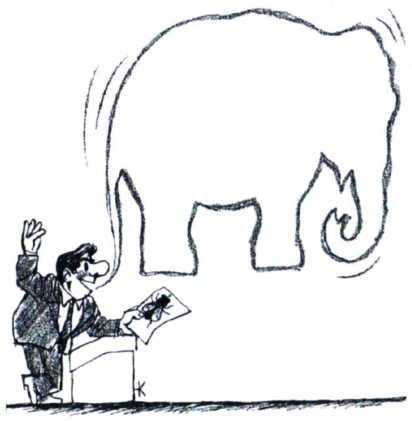

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

МІНІАТЮРИ

ОДНА УМОВА

— Дівчино, чи вас на каву можна запросити?
— Можна. Лиш, прошу ласкаво, в ліжку не палити.

ТАК ЧИ ТАК?

— Як живу я? Так чи так. Вже у тому віці я, що, як зле, бере «швидка», добре, — то міліція.

Микола СУХОВЕЦЬКИЙ з м. Одеси.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Зрозумів? Тепер точно уріжуть кошти на мистецтво!

З усмішки конверта

ДВІ ЖМЕНІ

На міській автобусній зупинці, де вже майже півгодини тупцює народ, чоловік зустрів свого сусіда:

— А ти куди, Кириле, зібрався їхати?

— Я? Нікуди. Просто мене жінка за гудзиками послала. Вже дві жмені назбирав.

Дмитро КАБЛУК.

м. Дніпропетровськ.

КОХАННЯ

— Любий, ти мене кохаєш?

— Так.

— Сильно?

— Заради тебе готовий на все, ладен з неба зірку дістати.

— А відро з сміттям винесеш?

— Ти що, смієшся?

НОМЕР ТЕЛЕФОНУ

Заклопотаний батько просить сина:

— Данилку, подзвони дядькові Мирославу і спитай, який у нього номер телефону.

Олег ЛУКАШЕНКО.

м. Середина-Буда на Сумщині.

НЕ ДОВЕДЕНО

Суддя оголошує вирок:

— Підсудний, вас виправдано. Ви вільні, оскільки слідством не доведено, що банк пограбували ви.

Підсудний:

— Значить, усі гроші я можу залишити собі?

Андрій ЧМИХАЛЕНКО.

смт Оржиця на Полтавщині.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

СЮРПРИЗ

Чоловік напередодні 8 Березня зайшов до магазину.

— Запакуйте мені, будь ласка, ось ці три носові хусточки. Хочу подарувати їх дружині, — просить він продавця.

— Мабуть, хочете зробити їй сюрприз?

— Ще й який! Бо вона сподівається на норкову шубу.

Олег ЗАЛУЖНИЙ.

смт Літин
Вінницької області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Олег ГУЦОЛ

Микола КАПУСТА

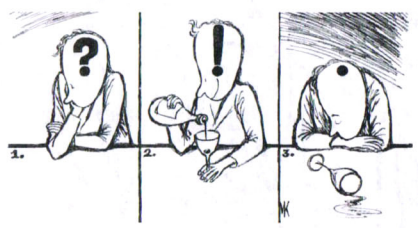

ВЕСНА, ФАНЕРА І ЛЮБОВ

МІНІ-РОМАН

Вони побачили одне одного під час акції.

Він стояв у гурті різновікових громадян і тримав довгу палицю зі шматком фанери угорі, на якому було написано «За!».

Вона стояла теж у невеликому натовпі, неподалік, теж із плакатом, але з написом «Проти!».

Правда, і захисники («За!»), і протестанти («Проти!») поводилися тихо, мирно, без ексцесів, тобто, без словесних перепалок, взаємозвинувачень і взаємоосуджень, без руко- і ногоприкладства. Бо і тим, і тим заплатили і зобов'язали їх відстоювати щодня по три години. То для чого сваритися чи битися, встрявати в ту політику, яка завжди є брудною?

Він у перші ж хвилини, першого ж дня акції помітив в гурті гарненьку молодичку з плакатом «Проти!».

Незабаром Він відчув, що куди б не спрямовував свій погляд, то все одно повертається у бік загадкової жіночки.

Але що дивно: Вона теж раз у раз позирала на чоловіка з плакатом «За!». Чимось він її приваблював. Ніби нічого особливого. Просто охайний, симпатичний, і все-таки якийсь не такий як усі...

Третього дня відбування повинності, тобто маячіння перед міською мерією, Він не стримався, і після завершення акції, коли її учасники радо й гамірливо, ніби після веселого спектаклю або футбольного матчу, розходилися хто куди, підійшов до Неї.

Несміливо глянув жінці в очі, сказав:

— Мене звати Петром, а вас?

— А я Галина...

— Можна, я вас проведу додому?— видихнув відчайдушно.

— Будь ласка...

Як з'ясувалося, обоє вони — несімейні, одинокі. Швидко порозумілися, хутко виявили чимало спільного в долях, поглядах на життя-буття, навіть на політику. І Він запросив її додому.

І Вона погодилася.

Вони сиділи в його затишній квартирі, пили чай із малиновим варенням та бубликами і говорили, говорили, ніби все життя чекали цієї миті, цієї зустрічі.

Ввечері по місцевому телебаченню політичний оглядач широко і всебічно прокоментував головну подію тижня — акцію на міській площі.

Але Він і Вона передачі не бачили. Вони дивились одне на одного.

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

м. Павлоград
Дніпропетровськлої області.

КОРОТКО КАЖУЧИ

- *Опалювальний сезон не для того, аби голяка ходити по квартирі.*
- *Щоб перевірити, чи спікся хліб, у піч не залазять.*
- *Якщо вам сусіди стукають у стіну, це не значить, що в тому місці треба вставляти двері.*
- *Якби риба заговорила, раки свиснули б.*
- *Гуля на лобі не є свідченням ваших твердих переконань.*
- *Дурень має одну перевагу над розумним: той йому дає дорогу.*
- *Якщо запитують: «Де ваші мізки?» – не вимагайте ордера на обшук.*
- *Чим товстіший гаманець у підсудного, тим тонша кримінальна справа.*

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Автошарж.

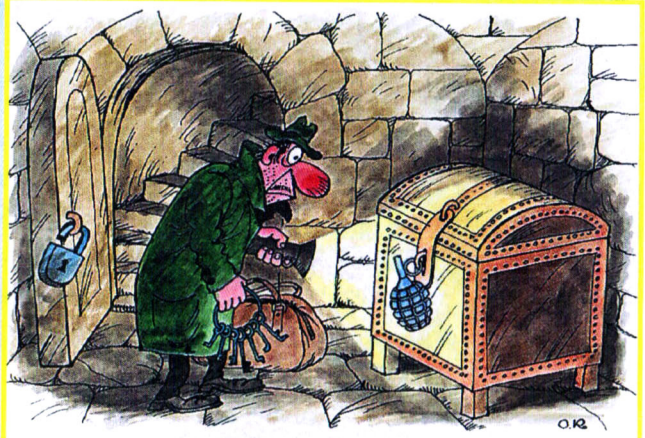

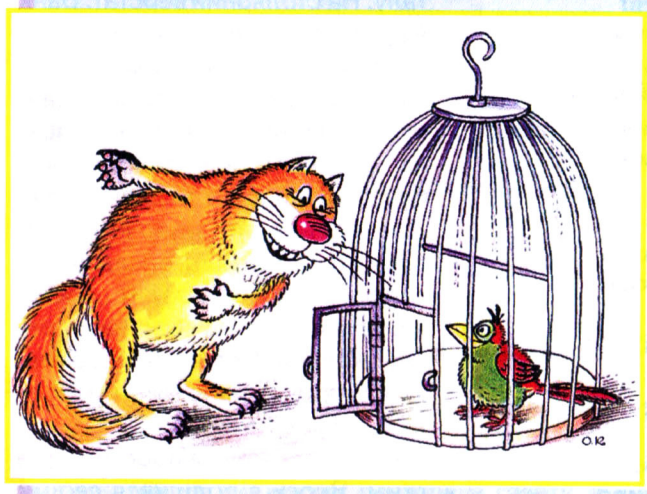

З НАГОДИ 60-ЛІТТЯ ОЛЕКСІЯ КОХАНА ГОЛОВНОГО ХУДОЖНИКА «ПЕРЦЯ»

Шановне панство! На парсуні сій
Зображений наш Кохан Олексій,
У гуморі й сатирі маляр знаний.
До того ж — у геральдиці мастак!..
Урахувавши це, ми скажем так:
П'янять людей спокусливі примани —
Он лізуть в гаманці свої, аби
Розжитись на омріяні герби
Сучасні скороспечені «дворяни»;
На їх пустому гонорі — як стій
Робити бізнес міг би Олексій.
Але таке не входить в його плани,
Бо чесний і порядний чоловік...
А нині в нього — ювілейний рік!
Із чим оце й вітаємо!

ПЕРЧАНИ.

Текст Дм. МОЛЯКЕВИЧА.

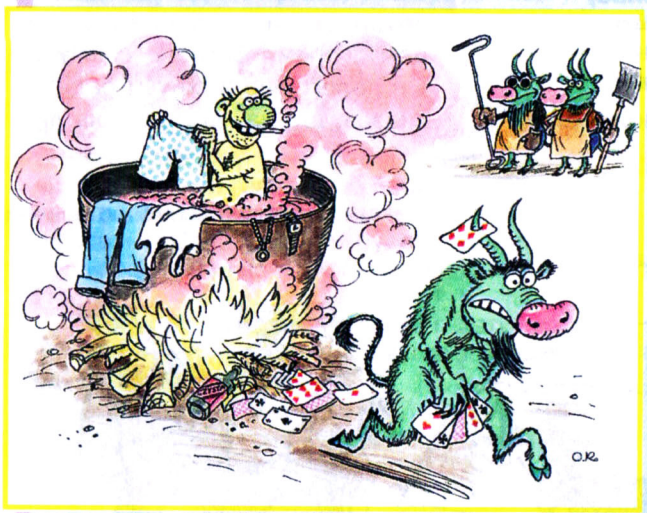

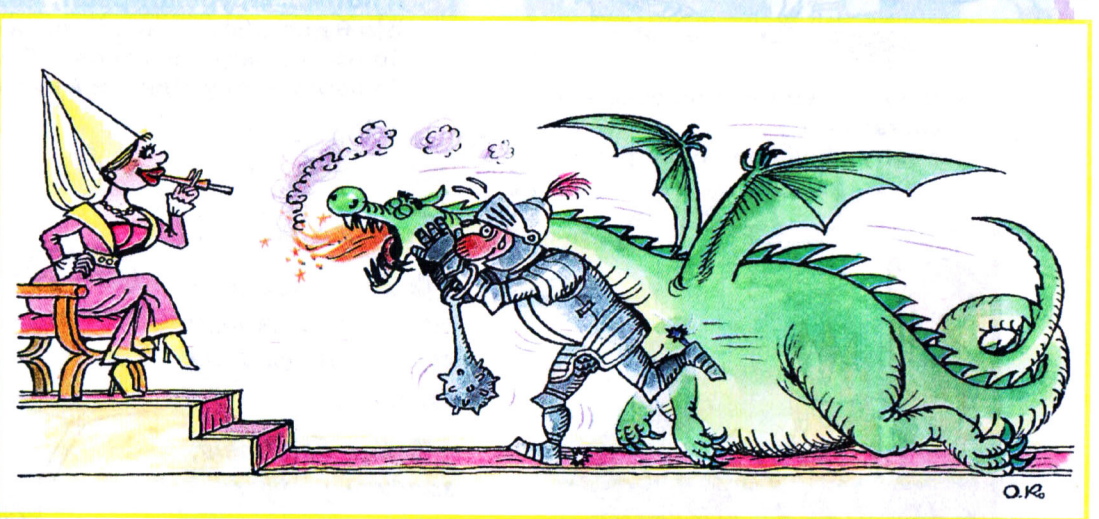

● *Суперечка потребує мізків, а сварка — жовчі.*

● *Якщо в гаманці носите копійки, значить, він не дірявий.*

● *Місцева трупарня розширила мережу послуг: почала приймати на збереження й політичні трупи.*

● *Не дорікай весляру, якщо сам не вмієш гребти.*

● *Якщо маєш роботу, а не маєш зарплати, значить, ти — підлеглий.*

● *Державний бюджет не настільки великий, щоб його роздавати людям!*

● *Ударимо яйцями по сковорідці!*

● *Автолюбителю! Напився — лягай у багажник!*

● *Чим ближче до старості, тим краще знаєш розташування своїх внутрішніх органів.*

● *Інколи політична система нагадує нервову.*

Юрій БЕРЕЗА.
м. Рівне.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

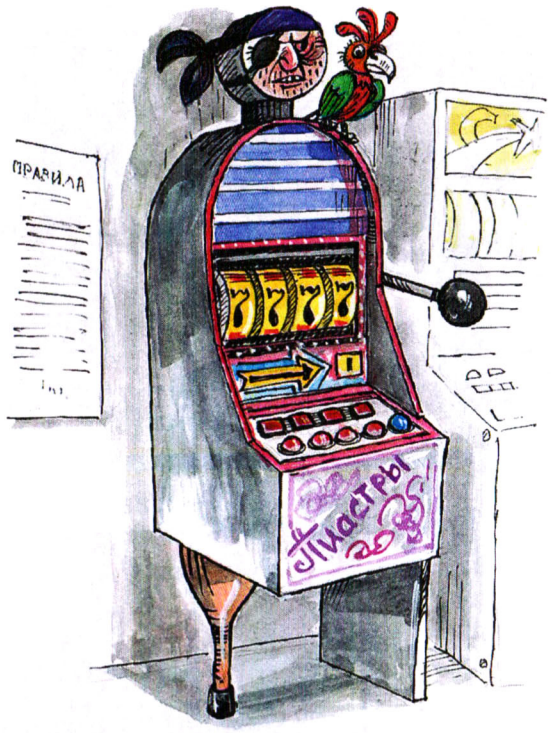

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

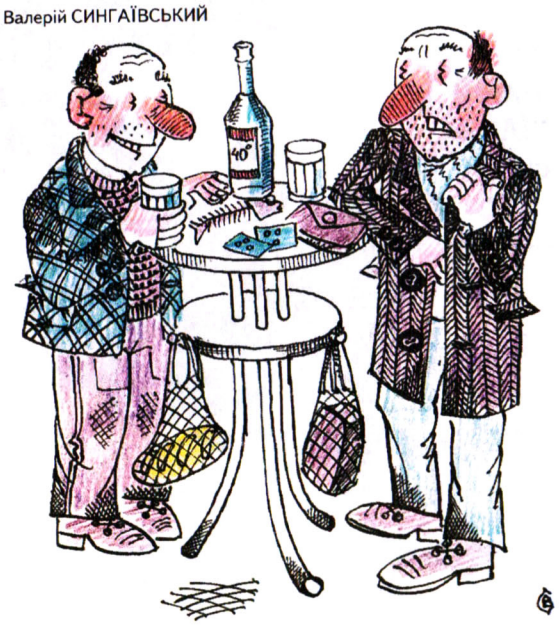

— А нащо ти зберігаєш використані трамвайні талони?

— Для звіту жінці про мої витрати!

Олександр КОСТЕНКО

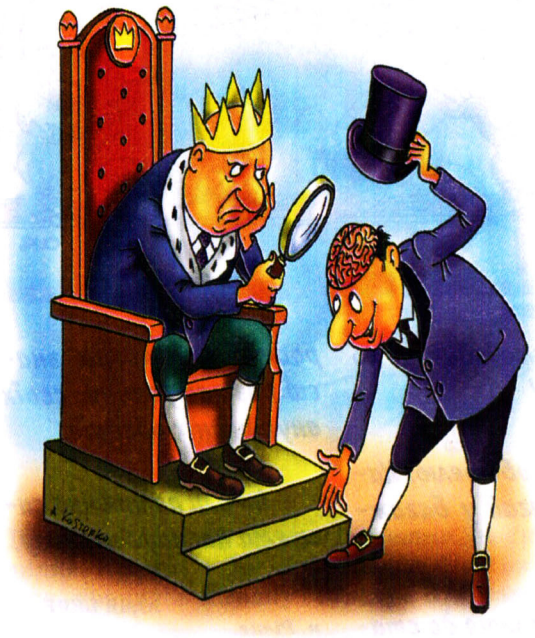

Вітаємо ювіляра!

Нашого львівського одноперчанина, письменника-гумориста Володимира ПАЛЬЦУНА із першим 70-літтям

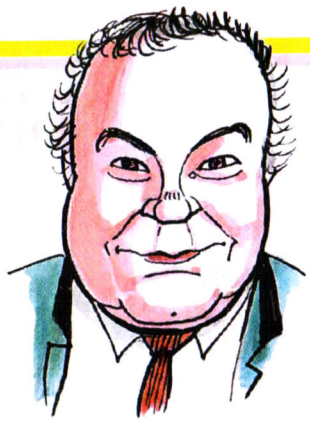

Дружній шарж Анатолія ВАСИЛЕНКА.

ПО ГАЛЬБІ!..

Якось до кнайпи (це було у Львові)
Зібрались літгерої Пальцунові;
Зійшлись, по гальбі пива узяли
Та й, звісна річ, балачку повели

Про се, про те — хто скурвився при владі;
Хто з ким сварився у Верховній Раді,
Про те, куди ми і чого йдемо
Та, ідучи, на місці стоїмо...

А вуйко Федір, слухавши, скривився,
На спорожнілу гальбу подивився,
Махнув рукою і сказав: — Ану,
Облиште ту політику дурну!

Важливіша у нас є справа, браття!
Абисьте знали, мушу вам сказать я,
Що ниньки маєм сім десятків літ,
Як пан Пальцун з'явився на білий світ!..

Кульгавий Зеник поперхнувся пивом,
В рудого Боді вус шарпнувся криво,
А в слюсаря старого Гайдука
Заклякла з кухлем піднята рука...

А далі — що знялось по тій промові!
Гукали: — Честь і слава Пальцунові!
— Він обезсмертив наші імена!
— По гальбі — за здоров'я Пальцуна!..

А потім ще по гальбі узяли —
За вдатне слово Пальцуна пили;
Та ще по гальбі випили до дна
За лепського мисливця Пальцуна;
А потім... Ет, урешті-решт, можливо,
Що й досі п'ють, і то не тільки пиво,
Бо пан Пальцун такої гідний шани
За нього чарку підняли й перчани!

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

Столярка нині дуже дорога. Якщо навіть виробляти не вензельовані багети, а звичайні двері під дуб, можна добре розживитися. Приміром, троє на місяць. Рахуєте?

Чому саме двері? Підкуповує технологія: кути прямі, лінії — теж. А попит шалений. Якщо

не уркагани, то сам регулярно вивалюєш двері. То ключі загубив, то з цікавості: чи не зайшов хто до Стасі, бо щось довго не відчиняє.

Бракує лише початкового капіталу. На столярний верстат. Банк не довіряє, ніхто не позичає.

Ночами не сплю, думаю. Слюсар Гайдук радить продати дачну ділянку Ярослава Теодоровича. Ідея непогана. Пан Ярослав буває на ній два-три рази на рік. Але раптом він зауважить, що в нього скопаний і посаджений город? Напевне зробить засідку. А там лопатний бій, рвані рани, скальпи. Когось поховають, хтось сяде. А мене мучитиме совість. Ні, це не вихід.

А вихід виявився простим і легким. Якось я поділився своїми труднощами з молодим фахівцем Ігорем. Замість співчуття він полегшено зітхнув і радісно сказав, що нарешті зустрів лю-

ФРАЗИ

● *Без допомоги юриста жодну справу як слід не заплутаєш.*

● *Не бронзовій, здадуть у брухт.*

● *Олігархи! Будьте скромнішими, у бідних можуть закінчитися гроші.*

● *Контрреволюція — це коли грабують награбоване.*

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— За що ви мене штрафуєте?

— Службова таємниця!..

Стартовий капітал

ГУМОРЕСКА

дину, яку марно шукав роками. Я подумав, що йому потрібний амбал для розбою, і зітхнув, мовляв, не той вік і сили. Але з'ясувалося, що все це не грає жодної ролі.

План Ігоря був дотепний і не шкідливий для здоров'я. Я викрадаю його з дому і по телефону вимагаю викуп — три тисячі доларів США. Теща не витримає натиску доньки, тобто Ігоревої жінки, і за день-два видасть готівку. Половина піде Ігореві, половина — мені. А гроші у старої скнари є — поховала трьох чоловіків. Останнього — професора, що збирався до Ізраїлю.

Ми вдарили по руках. Домовились також, щоб я негайно брав

відпустку — для власного ж алібі. Після цього Ігор оглянув приміщення, де я мав утримувати його.

Компаньйон виявився примхливим. Довелося купити новий коц на диван, взяти напрокат кольоровий телевізор і принести з роботи акваріум. Були й додаткові вимоги, але на більше у мене не вистачило відпускних.

Операція почалась блискуче. За п'ять хвилин до шостої, як і домовлялися, Ігор переступив поріг схрону, тобто моєї кавалерки, і вийняв пляшку «Хортиці». Смажена бульба стояла вже на столі. Поки він різав ковбасу, я подзвонив до нього додому і повідомив неприємну новину про викрадення.

Вечеряли ми весело. Мені дуже щастило — я вгадав дві літери в якомусь невідомому слові у «Полі чудес». Потім подзвонив ще раз і повідомив тещі умови, на яких Ігор повернеться до домашнього вогнища.

Це було зроблено навмисне — два дзвінки з перервою мали напружити обстановку в сім'ї і дати можливість доньці розм'якшити серце старої скнари.

Наступного дня чекали. Кілька разів я виходив, щоб подивитись, чи не покладено в умовленому місці гроші. Ні, не покладено.

Потім був другий і третій день. Сім'я не поспішала. Зате про викрадення дізналися газети — здійняли страшний лемент. Виявилось, що Ігор був симпатиком котроїсь партії, яка запідозрила іншу у зловорожій діяльності.

Посварилось іще кілька політичних угруповань. Вони скористалися революційним моментом для пропаганди майбутнього.

Ситуація в місті загострилась до того, що підскочили ціни на мило, перець і цигарки.

Серед пікетників перед міською ратушею поширилась чутка, що на суботу призначено початок громадянської війни. Спочатку попереджувальної, на два вихідні, а потім...

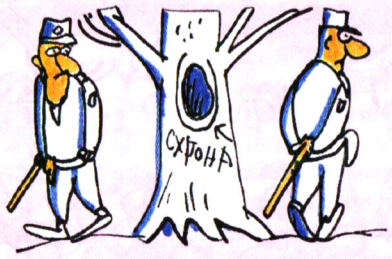

Утримання Ігоря за таких умов накладало моральні тягарі. До того ж, закінчились запаси пива, а гроші, як відомо, були витрачені на новий коц. Та й сам Ігор зів'яв, почав просити, аби викрасти ще і його жінку.

Я пішов на це, але попередив, щоб вона прихопила хоча б харчів.

Вона прийшла з дитиною. Обійми, поцілунки. Потім вони попросили, аби я прогулявся.

Від того моменту я прогулювався вдень і вночі. І терпів, бо мав купити столярний верстат і виготовляти троє дверей на місяць.

Однак мене підкосило рішення міського віче: заборонити Ігоревій тещі за будь-яких обставин платити викуп! Кошти можуть піти, мовляв, на мафіозні структури, з якими вже злигалися деякі радикальні партії.

На цей час біля умовленого місця, де мали бути покладені гроші, постійно чергували муніципали з кийками.

...Тяжко, але мені вдалося таки спровадити Ігореву сім'ю. Позичив гроші. Роблю ремонт. Ходжу на роботу. Тоскно на душі, але дідько з ним, з тим стартовим капіталом. Є і здобутки: громадянську війну відкладено.

Володимир ПАЛЬЦУН.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

БРАГОДІЙНИЦЯ.

ЗЛАВЕТНА.

СИМПОНТИЧНА.

ЧВАРОДІЙНА.

ТЕЛЕВЕЗУЧА.

ДИМОХАЗЯЙКА.

ОФІСІАНТКА.

МАЛОВИДНА ЖІНОЧКА.

ПРИБАБЛИВА.

ПОМУРКОВАНА ЖІНКА.

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Та не лякайся! Я не небіжчик — це ритуальні послуги.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ЗАЛІЗЯКА — альпініст.

ПОДРОБИЦЯ — крупорушка.

ПІДВОДИТИСЬ — їхати возом.

ОКАЗІЯ — велика казка.

КОМІРНИК — шарф.

ЗАВІРЮХА — нотаріус.

ТАТУЮВАННЯ — приліт бузька.

ОБЛИЦЮВАННЯ — гоління.

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

1922 - 2007 НАШ ЛІТОПИС

Федір Маківчук

ПРОСТІШЕ ПРОСТОГО

— Ти мені скажи, як це оте бюро прогнозів так ловко погоду вгадує? За місяць наперед вони тобі точно передбачать, де буде дощ, де буде спека, де буде холодно.

— От сказав! А ти думаєш, що в тому бюро люди газет не читають.

НАЛИЙТЕ ЩЕ Й БАБІ!

Після полювання обідаємо в хаті старого сільського мисливця Омелька Пахомовича.

Ну самі знаєте, що мисливські обіди не завжди чаєм обходяться. Після першої стопки коньяку Омелько Пахомович якось зневажливо скривився.

— Що, не смакує? — питаю.

— Та нічого напій, тільки чого він так сильно канахветами одгонить?

Після другої стопки Омелько Пахомович питає:

— А горілки у вас немає?

— Горілки, кажу, нема, є спирт. Вип'єте?

— А чого ж. Тільки налийте оту тонку склянку, бо мені лікарі не совітують багато жидкості вживати.

Я дістав із рюкзака флягу й налив йому склянку ректифікату. Омелько Пахомович випив і онімів. А коли йому одпустило трохи дух, нахилився до мене по-змовницькому й шепнув на вухо:

— Налийте ще й моїй бабі склянку. Може, бісовій торохтьолці хоть на годину заціпить.

перець

Валентин ЛИТВИНЕНКО 1965

— Ну що, дозволили тягнути?
— Та ні, ще двадцять дев'ять підписів треба.

Володимир ГЛИВЕНКО (1965)

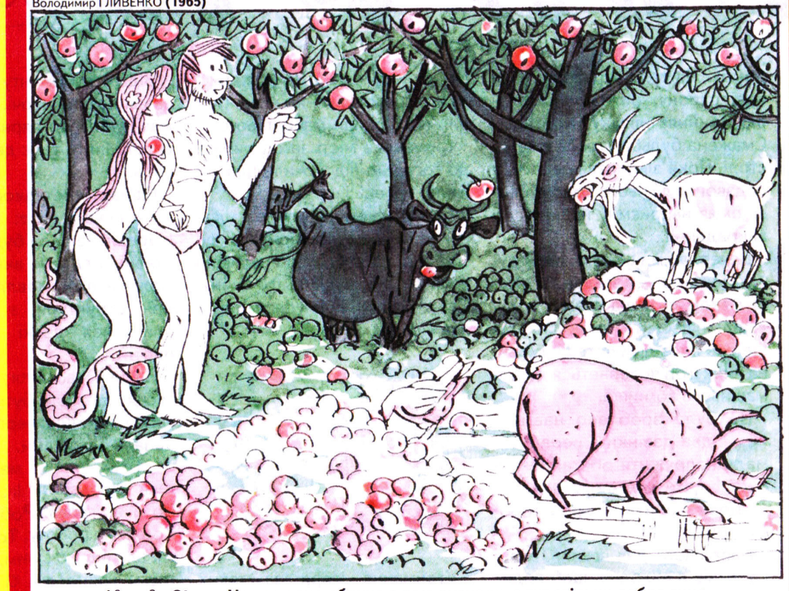

Адам до Єви: — Нас за одне яблуко з раю вигнали, а тут стільки добра гине...

Сергій ГЕРАСИМЧУК (1968)

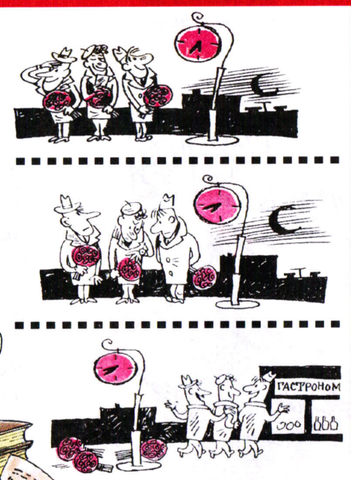

Не дочекались.

БЕ-ША (1965)

— Тече... Воно видно, що тече. А чого,— без півлітра не розбереш!..

Степан Олійник

Йшов автобус на Полтаву

По білету і по праву
Кожен зручно в крісло сів.
Проти ночі на Полтаву
Курс узяв автобус «Львів».

І висловлює бабуся
Водію тривогу-страх:
— Я Лубни проспать боюся,
Розбуди мене в Лубнах!

Не забудь лише, синочку!
— Добре, добре! — той пророк.
Сіла бабка у куточку
І схилилася набік.

Та водій аж за Лубнами
Спохватився, що винуват.
Розвернув машину з нами
І везе стару назад!

Чортихається, не в дусі,
Хоч із власної вини!
Врешті став — і до бабусі:
— Вигружайтеся! Лубни!

А бабуся із куточка:
— Їдь, синок! — Рукою мах. —
То казала мені дочка:
«З'їж таблетку у Лубнах!»

Владислав ШИРЯЄВ (1996)

— Роздягніться...
— Я безплатно не роздягаюсь!

Юрій Прокопенко

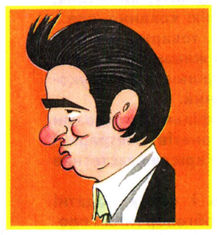

Вік живи...

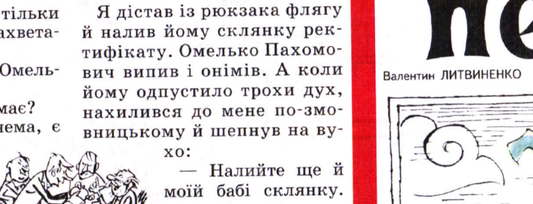

На помилках вчимося. Йому ось, наприклад, треба було на гальма натиснути, а він — на газ. Помилився, словом. З ким не буває. А я до лікарні потрапив. Коли до свідомості прийшов, почав обурюватися. А мені кажуть:

— Ну, помилився чоловік. Уперше за кермом. Вчиться тільки.

— Але чому на мені? — спитав я. Чому не на інших? Не на вас, наприклад?

— А чому б і не на тобі? Ти що — кращий за інших?

Справді, замислився я, мабуть, така вже у мене доля. Уся моя біографія — суцільний навчальний процес, в якому я не що інше, як наочний посібник, муляж для практики, матеріал для підвищення чиєїсь кваліфікації.

Гляньте на мене. Уважно подивіться. Бачите? Це у мене з того моменту, як я на світ з'явився. Я — це перший самостійний крок акушера. Він потім виправдовувався, що до мене жодної дитини в руках не тримав.

А ось мій перший вихователь у дитячому садку — той у руках тримав усіх дітей старшої групи. Ми в нього і в їдальню, і в туалет тільки маршем ходили, і тільки з піснею. Я й досі, коли про їжу згадаю, так на стройовий крок переходжу або маршову наспівую. Як мені потім розповідали, цього вихователя «важких» дітей за якусь провину звільнили з посади і перевели на нижчу зарплату. І він почав помилково пристосовувати свою дещо специфічну педагогіку до нас, нормальних дітей. У чому згодом гірко каявся.

Каялися з часом і мої шкільні вчителі:

— Чого ми тебе вчили?! Які знання прищеплювали?!

А бідний учитель історії! Виявляється, все, що він стверджував, треба було, навпаки, заперечувати, а все, до чого він закликав, належало засуджувати. Від сорому бідолаха втік із міста. Уночі. Вдягнувшись у жіноче плаття.

Але мене правильно зорієнтували: найліпший педагог — це життя. Відгукнувшись на заклик, я поїхав на ударну будову. Вколював день і ніч, наближаючи світле майбутнє. Та, як потім з'ясувалось,— не наближав, а віддаляв. Через те, що будова була чиєюсь помилкою. Будувати треба було зовсім не те і не в тому місці.

Я зрозумів, що треба шукати щастя в чомусь іншому — і вдався до науки. Дуже тернистий і компромісний шлях привів мене, нарешті, до кандидатської. Захист дисертації можна було б вважати тріумфом, якби найближчим часом не виявилось, що основні мої наукові посилки помилкові. Як помилковий і весь напрямок інституту, в якому я працював. Ми займалися зрошуванням, а треба було — навпаки. Довелося перебудовуватися, ставити, як це прийнято казати, з голови на ноги.

Тільки стала накльовуватися докторська, як нова несподіванка. Виявляється, осушення в даному регіоні — теж помилка. Головна, виходить, задача мого профілю — не заважати природним процесам.

Та нічого, заспокоїв я себе. Не один я такий. Он скільки помилок люди наробили — і нічого. Не в той степ магістралі прокладали. Не в той бік ріки повертали. І навіть вели нас не в тому напрямку. І живуть собі, приспівуючи.

І я так житиму. Ось тільки вийду з лікарні, куди оце потрапив через помилку недосвідченого водія. Ось тільки гіпс зніму...

— Лікарю,— питаю у хірурга під час обходу,— скоро гіпс знімете?

— Буду знімати сьогодні,— каже він. — Річ у тім, що займався вашими переломами не вельми досвідчений ортопед. Помилився. Не в тій послідовності кістки склав. Так що доведеться мені їх знову ламати і знову складати.

— А у вас хоч, вибачте, досвід у цьому ділі є? — поцікавився я.

— Поки що немає. Ви і будете моїм досвідом,— посміхнувся лікар.

Вадим СИМИНОГА

Василь ФЛЬОРКО

ЗА МОТИВАМИ ЛЮБОВНИХ СОНЕТІВ

ГУМОРЕСКА

Вищання обірвалося. Пролунали останні еротичні зойки, передсмертні хрипи, кулеметні черги, і на брудно-коричневому фоні поповзли прізвища авторів фільму.

Члени комісії, ковтаючи валідол, ще деякий час сиділи мовчки у проглядовому залі, а потім, хитаючись, посунули до кабінету Головного на обговорення.

— Ну, що скажете, колеги? — пробасив Головний, зручніше вмощуючись у кріслі біля центрального столу.

Запала тиша. Слово надали Наймолодшому.

— Тля буду, подобається,— сіяючи золотим зубом, зашепелявив він. — Тільки ось у першій серії, коли маніяк почав брутально роздягати повію, автор даремно не показав усе до кінця. Вік волі не бачити, даремно.

Члени комісії схвально закивали головами.

— Але ж це, Петрарка... — почервонів Автор. — Світлі, чисті, любовні сонети...

— Петрарка? Це західний режисер? — Головний пожвавився і щось занотував у записник. — Хто ще хоче висловитись?

— Автор обілює дійсність,— підхопився Черговий Критик.

— І хабарник якийсь дебільний вийшов: усього лише тисячами бере. І негідники у фільмі якісь людяні, немов за кордоном виховувались. Але найголовніший недолік — жодного матюка в трьох серіях!!!

— І я вважаю фільм сирим,— додав Помічник Головного,— покійників мало. На чому виховувати підростаюче покоління?

— Покійників мало?!! — обурився Автор. — У мене ж тільки в одному епізоді розстріляно півлазні, все жіноче відділення.

— Мало!!! — хором видихнув кабінет.

— А рекетир,— єхидно запитав замісник Головного,— він що, ту праску у ліліпутів узяв?

— Це кишенькова,— вступився Автор за улюбленого героя,— щоб зручніше з собою носити.

— До «Мерседеса», шановний, і прасувальну машину впхнути можна! — тихо, але з металом у голосі промовила Секретарка Головного і всі розсміялися.

— Ну що ви все про недоліки? — не витримав Помічник Головного,— у фільмі є і багато цікавих моментів. Навіть знахідки є! Особливо в тому епізоді, коли лесбіянка відгризла герою голову вставними щелепами. А пам'ятаєте, як хвацько сутенер у старця-каліки останні мідяки відняв? Є тут щось мажорне, життєствердж уюче!

— Давайте робити висновки з усього сказаного,— перебив його Головний. — Фільм хороший, потрібний. Автор розкрив, як міг, суть конфлікту, висвітлив, як знав, історію кохання, але... Не забувайте, товари... панове, в які часи ми живемо. Ми робимо касовий фільм, а не науково-пізнавальний.

— Але ж це фільм за мотивами любовних сонетів Петрарки! — схопився з крісла і застогнав Автор.

— Значить і сексу додати! — завершив обговорення Головний. — До роботи!

Сергій ФЕДЬКО.

Сергій ФЕДЬКО

Олег ГУЦОЛ

ДИВНИЙ ДЕНЬ

ГУМОРЕСКА

Ще зранку Ковбасюк відчув неладне. Дружина чомусь привітно щебетала, приготувала смачнющий сніданок, і біля дверей навіть чмокнула у щоку.

«До чого б це?»— гадав Ковбасюк, ідучи на роботу. Та біля калюжі сріблястий «Мерседес» обляпав його з ніг до голови. Ковбасюк не встиг отямитись, як іномарка загальмувала і звідти вискочив водій-здоровань. Він мало не впав на коліна і почав вибачатися. А потім відвіз Ковбасюка аж під ганок фірми, де той працював.

У коридорі зустрів директора. Той, замість традиційних зауважень, по-приятельськи поплескав по плечу і майже півгодини розпитував про здоров'я, сім'ю, риболовлю. А насамкінець пообіцяв наступного тижня підвищити зарплатню. Ковбасюк відчув, як у нього почастішав пульс. А коли під час обідньої перерви його колега Мурченко віддав борг трирічної давності, стало зовсім зле.

Увечері Ковбасюк зайшов до магазину, купив того-сього, заплатив — і отетерів: у маркеті, де щоразу не вистачало кількох монет здачі, йому передали гривню.

Геть спантеличений ледве доплентався додому.

Увімкнувши телевізійні новини, Ковбасюк не повірив своїм очам і вухам: дикторка бадьоро повідомляла про стрімке поліпшення вітчизняної економіки, а олігарх Чучук подарував усі акції власних підприємств працівникам своїх заводів і фабрик, сплатив усі податки.

Намацавши пульт, Ковбасюк погасив блакитний екран; тремтячими руками накапав валер'яни.

Ледь дійшов до крісла, розгорнув газету, а там на першій шпальті великими літерами: «Міністр Горошенко привів до найближчого міліцейського відділку особу, яка намагалася тицьнути йому хабара — повнісіньку валізу умовних одиниць...» Швиденько перегорнув сторінку, пробіг очима раз, другий і нарешті мовив: «Ось причина всього!» В газеті було написано: «Грінвічська обсерваторія повідомляє про неймовірні спалахи на Сонці і магнітні буревії, які матимуть небачені впливи на психіку та поведінку людей і тварин».

Дочитавши, Ковбасюк відклав газету і важко зітхнув: наступну подібну аномалію обіцяють лише через десять років.

«Та хай би був таким кожний день!»— і, вже вкладаючись у ліжко, подумав: «І чого це такого дня треба чекати аж десять років?! Хіба усе залежить тільки від спалахів на Сонці?»

Ігор СКРИПЧЕНКО.

смт Недригайлів
Сумської області.

ІРОНІЗМИ

◆ *Чимало народжених у сорочці мріяли про штани.*

◆ *Кажете, знає собі ціну? Та ж хто йому стільки дасть?*

◆ *В ногах правди немає. А в деяких головах?*

◆ *Суд – один, але які різні рішення!*

◆ *Брехун, на відміну від інших, повинен мати дуже добру пам'ять.*

◆ *Любов до народу має п'ятирічний цикл.*

◆ *Найважче бути самим собою двійникові.*

◆ *Пустопорожні телефонні розмови оплачуються так само як і ділові.*

◆ *Дорога в нікуди. Але ж кимось вона таки прокладена?*

Василь МОМОТЮК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

СТАРА ІСТОРІЯ НА НОВИЙ ЛАД

— Ану, жени акції!

З циклу «БІБЛІЙНА АЛЕГОРІЯ»

* * *

О доле, глум твій понад сили!
Ти нас вела, як зла зоря...
Коли Мойсея ми просили,
підсовувала Лазаря.

* * *

Коли наступає північна пітьма,
стає чортовиння зухвалим.
Якщо в Батьківщині пророків нема,
то в ній екстрасенсів навалом.

* * *

Закидали апостола камінням,
замурували в крем'яну пітьму...
Тепер із чистим згадують сумлінням:
«Ми ж пам'ятник поставили йому!»

* * *

У нас закони — мов ікони.
Б'ючи удавані поклони,
усе чекаєм дивини:
чи не оновляться вони?

* * *

Твоя благодійність — сама марнота,
даремно гукаєш у свідки Христа,
допоки у храмі твоєї ж душі
гендлюють міняльники і торгаші.

Анатолій БОРТНЯК.

Загадки Перченятка

❋❋❋

Каже сумно: — Ме-ке-ке!
От же лишенько яке! —
Зачинили та й пішли,
А капусти не дали.

❋❋❋

Криється хитрун від сонця,
Робить хатку без віконця
І підземні коридори…
Тільки зверху — землі гори.

Василь ДОВЖИК.

Скарб

Жив собі один чоловік, і не було у нього ніякого багатства, окрім великого яблуневого саду. От надумав той чоловік помирати. Покликав він перед смертю до себе своїх трьох синів і каже їм:

— Закопав я, сини мої любі, під однією яблунею в саду золотий скарб. От тільки забув під котрою. То як мене не стане, ви той скарб відшукайте, розділіть між собою та й будете жити.

Та й помер.

А сини, поховавши батька, узяли заступи і давай золотий скарб шукати. Увесь сад перекопали, а золота так і знайшли.

«Обдурив нас покійний батько», — думають собі.

А восени перекопаний сад уродив яблук видимо-невидимо. Зібрали брати урожай і повезли на базар. Стали вони з того часу щороку свій сад перекопувати, доглядати його й плекати, а сад їм за це щедрими урожаями віддячував. Так і досі живуть-поживають і добра наживають.

Українська народна казка

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ГОЛОВОЛОМКА

Прочитай загадку. Почни із крапки, на яку вказує стрілка. Крапка — це місце літери. Постав їх усі на місця, прочитай загадку і спробуй її відгадати.

Жменька смішинок

КРИЛАТЕ СЛОВО

— Що таке крилате слово? — питає вчителька.

— Це таке слово, — відповідає Миколка, — яке в одне вухо влітає, а з другого вилітає.

НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ

Батько до сина-другокласника:

— Мені зовсім не подобаються двійки в твоєму зошиті.

— Мені теж. Ото такий жахливий почерк у нашої вчительки.

СТРАШНІ СЛОВА

— Татку, а наша бабуся сьогодні лаялася страшними словами! — скаржиться батькові Миколка.

— Якими?

— Вона сказала: «А щоб цей клятий телевізор зіпсувався сьогодні перед самісіньким футболом!»

ІНАКШЕ НЕ МОЖНА

Учителька до учня:

— Ти чому ховаєшся за чужі спини?

— А як же я можу сховатися за свою власну?

Ігор АРТЕМЧУК.

Шановна редакціє!

Минуло п'ятдесят років з того часу, як я передплачую і читаю «Перець». Деякі вирізки зберігаю й понині. Але матеріал, для Вашого журналу для можливого використання надсилаю вперше.

Водночас бажаю редколегії й надалі перчити, висміювати всі наші неполадки та будити в розчарованих людей веселий настрій, який завжди був притаманний українцям...

ОСУЧАСНЕНІ ПРИКАЗКИ

- *Надто високі пороги на селянські ноги.*
- *Хто вміє вкрасти, той уміє й побреховеньки скласти.*
- *До Бога високо, до Президента далеко – поганяй до бару.*

Олексій ПОЛІЩУК, *м. Мінськ.*

СІРНИКИ

На весняному сонечку гріються дві бабусі і гомонять між собою:

— Оце, Панасівно, учора мені покійний Федір приснився, просив передати пару пачок цигарок. А куди передати, сказати не встиг, бо я прокинулася.

Панасівна помовчала трохи, а тоді й каже:

— Мені здається, тут усе ясно. У пеклі Федір... Він же про сірники нічого не казав.

Ігор РЯБУХИН.

смт Нова Водолага на Харківщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Та скільки ж можна?! Ти і вчора просив і позавчора...

Вадим СИМИНОГА

Олександр СТРІЛЕЦЬ

— А батько хто?
— Не знаю, темно було.

Весна, весна!..

Олег ГУЦОЛ

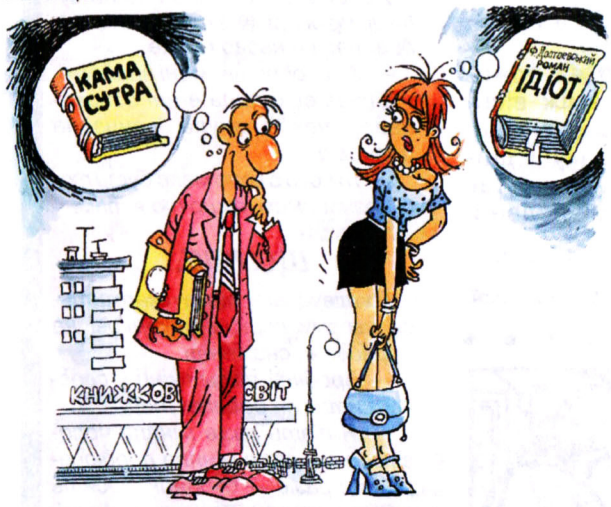

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

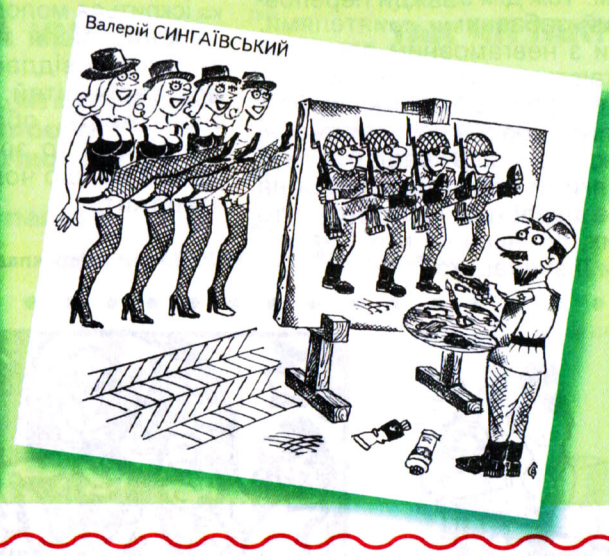

Василь ФЛЬОРКО

Валентин КИРИЛЕНКО

Літературні пародії

МОЖЛИВА РЕАКЦІЯ

Мій отчий край... Хвилююсь, як дитина...
Мій отчий край — плодами щедрий сад...
Від гір Камчатки до вершин Карпат.

М. Томенко. «Мій отчий край».

***

Мене також це мало б схвилювати...
Але ж питання виника просте:
Якщо в Росії ШМАТ отой забрати,
Як зреагує Путін В. на те?..

А Й СПРАВДІ, ВІДМОВЛЯТИСЯ НЕГОЖЕ

Січневий сніг
Січе мене, січе...
Початок року видався холодним.
Прийшов мій друг
І руку на плече
Поклав...
Я від тепла
Відмовитись не година.

Ганна Чубач. «Січневий сніг».

***

Так і зробила,
як сказала,
Ще б пак,
рука ж бо генерала.

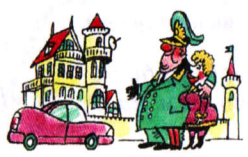

І ВАШИМ, І НАШИМ...

Наливаймо, браття, кришталеві чаші,
Щоб шаблі не брали, щоб кулі минали
Голівоньки наші!

Народна пісня.

Наливайте, браття, кришталеві чаші,
Щоб шаблі не брали, щоб кулі минали
Голівоньки наші!

Вадим Крищенко. «Кришталеві чаші».

***

Там і тут,
Тут і там
п'ється-наливається...
Як це називається?

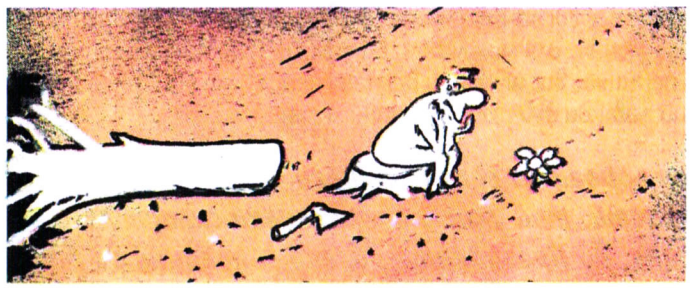

ІДЕАЛЬНА ДРУЖИНА З ПОГЛЯДУ МАЙБУТНЬОГО МОЛОДОЖОНА

Дружина — то сильна євангельська жінка.

Ранок застає її на ногах свіжою, наче розпукла квіточка, з косами, перехопленими рожевою сатиновою стрічкою і золотистими немов житній колос. Від схід сонця вона, в ефірному домашньому платтячку, повна легкої грації, пурхає, ніби забавляючись хатньою роботою.

Коли чоловік виходить із ванної, усміхнена дружина чекає його при англійській закусці, сервіруваній на вишитій скатертині; яєчня, теплі круасани (їх вона купила у поблизького кондитера, відмірявши дорогу туди й назад легкою, танцюючою ходою) та паруюча кава розніжують податливе чоловіче серце.

Дружина ніколи не ходить до перукаря, а проте її зачіска завжди чарівна. Вона без будь-якого гриму затінює своїм блиском і найуславленіших красунь. Між іншим, дружина дуже рідко просить у чоловіка грошей. Це фея, яка сама собі шиє туалети, а ті незмінно чудові і зовсім не зношуються. На кухні вона воістину чарівниця, майже з нічого готує смачні наїдки, щовечора на десерт подає свіжий торт.

У домі все аж сяє чистотою, дружина ніколи не втомлюється наводити блиск на меблі. І скрізь — квіти!

По вечері дружина сідає за піаніно і заколисує чоловіка легкою, а то й меланхолійною мелодією, поки той курить свою амстердамську люльку і вірний собака лежить, розпростершись, коло його ніг.

Маріан АНТОАН,
і Флоранс РЕМІ

Дружина зустрічає гостей, наче світська дама з широким серцем. Тож дім завжди переповнений забавними приятелями. Вони з невгамовним апетитом глитають лагомини, які вона їм умить готує із радістю та безклопітно, бо в її розпорядженні завжди є якась шафа, забита усілякими консервами. Вона сама наробила їх за літо, і то таких, що ніщо не може заскочити її зненацька.

Дружина вміє постійно вабити чоловіка, який бачить у ній усіх жінок. Їй притаманні блиск Урсули Андерс, пишнота принад Бріджіт Бардо і чарівність Одрі Хепберн. Між іншим, якщо задля тимчасової розваги чоловік поупадає за іншою жінкою, дружина лагідно заплющить на це очі, бо вона усе розуміє, усе пробачає.

Навіть політичні суперечки є задоволенням, коли дружина бере в них участь; без того, між іншим, щоб коли-будь гору взяти. Хоча й засвідчує свій поважний рівень культури й відчуття історизму. Про всіх знаменитих людей вона знає анекдоти — милі й зовсім не банальні. Оповідає їх чарівно.

А кожної суботи весело перешмаття, що назбиралося за тиждень.

Дружина, всупереч плину літ, не старіє. Її чистий сміх щоденно лунає в домі, а ніжна її усмішка іскриться молодістю.

І коли, після того як поженить та повіддає заміж вісьмох своїх дітей, вона в кінці свого життя, обов'язку і щастя зітхне, то зробить це так стримано, що чоловік ледве й зауважить.

Переклад із французької.

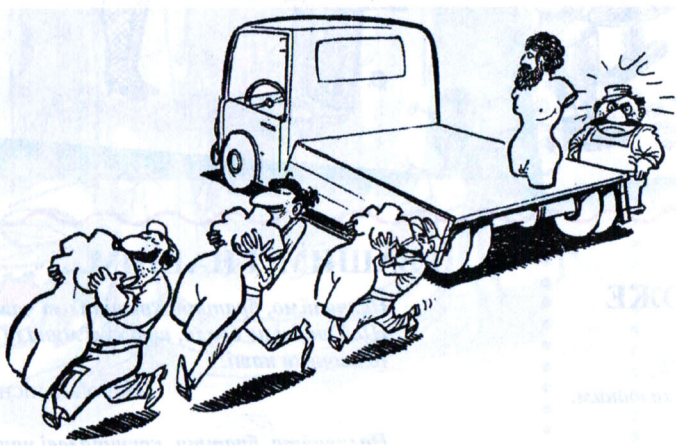

— Цікаво, чому ти мене ніколи не шукаєш у «Національній галереї»!

ІНТЕРСМІШИНКИ

ОРИГІНАЛЬНІСТЬ

Шотландець питає приятеля:

— Що ти подаруєш дружині на день народження?

— Капелюшок.

— Ти шо, не можеш придумати щось оригінальніше?

— Невже може бути щось оригінальніше за капелюшок моєї прабабусі?

У НОГУ З ЖИТТЯМ

— У твоєму віці,— повчає Марі свою п'ятнадцятирічну дочку,— я вела щоденник.

— Тепер це не модно,— каже донька,— я веду картотеку.

УТОЧНЕННЯ

— Шлюб — це гавань, де зустрічаються два кораблі,— каже боцман Грегорі.

— Якщо так, то виходить, що один із них завжди воєнний.

МУДРА НАСТАНОВА

Альберто збирається женитися. Напередодні весілля мати наставляє його:

— Запам'ятай, синку, що я тобі скажу. Коли подумаєш, що дружина неправа, одразу ж вибачся.

НІЧОГО ДИВНОГО

Дві блондинки знайшли на вулиці дзеркальце. Одна взяла, подивилася в нього і каже:

— А це обличчя мені знайоме.

Друга вихопила в неї дзеркальце, теж глянула і знизала плечима:

— Та чого б воно мало бути тобі незнайомим, якщо то я там.

ЩО ІЩЕ...

Голлівудська зірка скаржиться своєму психоаналітикові на нервове виснаження.

— Зробіть якісь зміни у своєму житті,— радить той.

— Я п'ять разів міняла чоловіка, вісім разів міняла продюсера, сім разів — будинок, десять разів — машину, шість разів міняла колір волосся. Що мені ще залишилося змінити?

ЩО РОБИВ БИ

Гільда каже чоловікові:

— Любий, і що б ти робив, якби не женився на мені?!

— Та мучився б із якоюсь іншою.

Підготував Д. МИТЮК.

Страшне перо не в гусака...

«Увага! Дорога через річку веде попід міст!»

(Напис на перехресті).

«З двох синів Тараса Бульби навіть Остап не був схожим на О. Бендера».

(Із учнівського твору).

«Продала корову, бо не я її, а вона мене роками доїла».

(Зі свідчення).

«Цього року город нагородив сім'ю рясним неврожаєм».

(Із учнівського твору).

«Зі своїм «Запорожцем» я вже давно на ти, а от з автоінспектором я змушений придурюватись».

(Із пояснення).

Флоріан БОДНАР.

КРОСВОРД «ЗАГАДКИ»

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Літає крилами, ходить ногами, висить догори лапками. 2. Хто найдальше бачить? 5. Скорчиться — як кішка, а розтягнеться — як доріжка. 7. Маленький, горбатенький, усе поле обскаче; наробившись, натомившись, на цілий рік спати ляже. 8. Купили кругленьке, думали — новеньке, а воно усе в дірках, труситься в руках. 9. Хто родиться з бородою? 11. Що то воно: у воді водиться, з хвостом родиться, а як виростає, хвіст відпадає. 13. Без рук, без ніг, а пнеться на батіг. 15. Зорязірниця, красна дівиця, по небу гуляла, плакала-ридала, місяць бачив — не підняв, сонце встало і забрало. 16. Через воду переводить, а сам з місця не сходить.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. На вітрі він колоситься — це спіла пшениця. 3. Що завжди поверх води? 4. Хто говорить всіма мовами? 5. Хто малюнок на вікні уночі зробив мені? 6. Мовчить, а сто нерозумних навчить. 9. Ні рак, ні риба, ні звір, ні птиця, голос тоненький, а ніс довгенький, хто його уб'є, той кров свою проллє. 10. Біле, як сніг, надуте, як міх, лопатами ходить, а рогом їсть. 12. Грає він мускулатурою від занять фізкультурою. 13. Ходить пані по майдані, куди гляне — трава в'яне. 14. Хата — не хата, вікон багато, є куди влізти, та нікуди вилізти.

Склав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

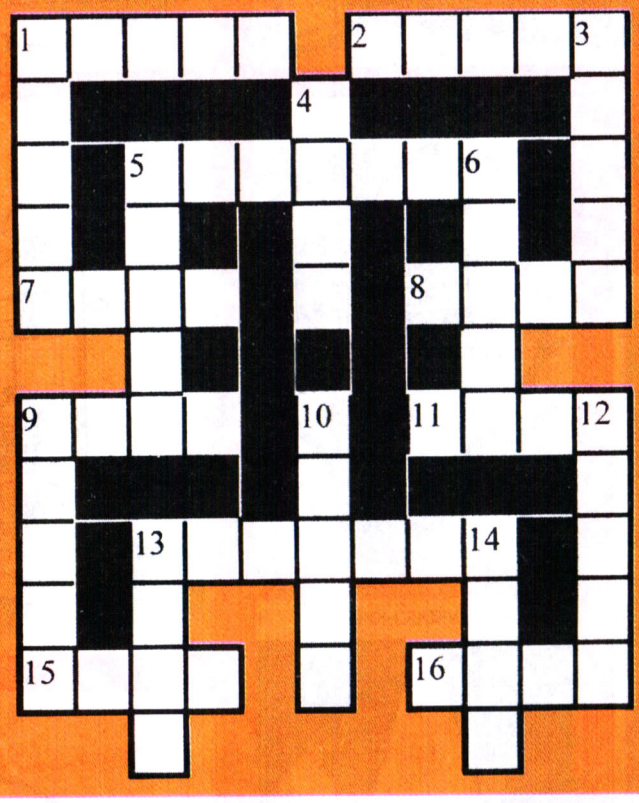

ВІДПОВІДІ НА ГОЛОВОЛОМКУ, ЯКУ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Червоний гість дерево їсть. ***Вогонь.***

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «НАРОД СКАЖЕ, ЯК ЗАВ'ЯЖЕ», УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 2

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Патик. 5. Голод. 8. Рядно. 9. Слуга. 10. Пекар. 11. Смола. 12. Книга. 15. Курка. 18. Мир. 20. Іволга. 21. Отаман. 22. Кут. 24. Запас. 27. Чиряк. 30. Врода. 31. Карти. 32. Бички. 33. Трава, 34. Нитка. 35. Кваша.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Пісок. 2. Труби. 3. Краса. 4. Бджоли. 5. Гопак. 6. Лікар. 7. Дірка. 13. Нивка. 14. Голка. 16. Удари. 17. Краля. 18. Мак. 19. Рот. 23. Урожай. 24. Закон. 25. Перст. 26. Свита. 27. Чабак. 28. Річка. 29. Крила.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

У першому числі «Перця» було надруковано малюнок Василя Фльорка: у пеклі, в казані, під яким палахкотить вогонь, галасує «політична еліта». Той по трибуні кулаком гамселить, той сусідові кулаком із вуха вареницю зробив... Одне слово, наша «еліта», вона і у пеклі така. А збоку стоять два чортяки і усміхаються.

Читачам пропонувалося придумати дотепний підпис до цієї карикатури. Редакційна пошта засвідчила, що наші політики таки «допекли» багатьом. Тому учасники конкурсу не жаліли для них дошкульних слів. А **Ганна Іванівна ЖУПАНИН (с. Білки Іршавського району Закарпатської області)** ніби передбачала деякі події. Її підпис — ***«Скоро вони і без вогню будуть гарячі»*** — журі відзначило, як один із кращих.

Крім неї називаємо ще двох найудатніших дотепників першого туру: **Василь БЄЛКІН з с. Малодолинське Одеської області:** ***«Чорти:***

«Нема із них зовсім навару:

Тільки й того — що з рота пара!»

та **Михайло ХОМИНЕЦЬ з с. Олеші Тлумацького району Івано-Франківської області:** ***«Чоловік із трибуни: — Ставиться на голосування питання про ліквідацію пекла! Хто «за»? Одноголосно!***

Вітаємо!
Віншуємо
і гратулюємо!

А тепер нове завдання: придумайте підпис до малюнка Валерія СИНГАЇВСЬКОГО.

На переможців чекають призи!

ПЕРЕЦЬ № 3 (1574)

Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники:
видавництво "Преса України"
та редакція журналу
"Перець".

Зареєстровано
Держкомітетом
по пресі України.
Свідоцтво КВ № 736
від 20.06.1994 р.

Видавництво "Преса України".

Редакція не завжди
поділяє думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на "Перець" обов'язкове.

До відома авторів!
Для своєчасного
отримання гонорару прохання
разом із творами надсилати
копію довідки про присвоєння
ідентифікаційного номера
та вказати дату народження.

Здано до набору 12.04.2007.
Підписано до друку 18.04.2007.
Формат 70x108/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк.арк.
14 умовн.фарб.-відб.
4,1 обл.-вид.арк.
Тираж 11460 прим.
Зам.0110703.
Ціна договірна.

© "Перець" 2007 р.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефоном:
454-81-13.

Internet: http//uamedia.
visti.net/perez/

Для телеграм:
Київ Перець.

Видавництво
"Преса України".
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Микола КАПУСТА

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Ти вже тут був?!!

Василь ФЛЬОРКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Олег ГУЦОЛ

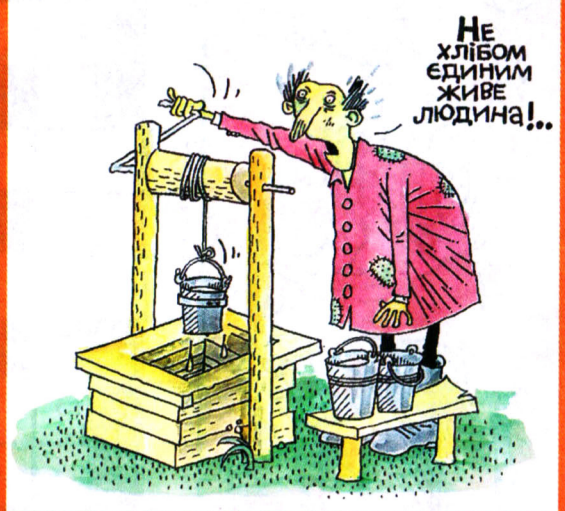

Сергій ФЕДЬКО

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Чудовий сон! Приснилося, ніби на Гаваях відпочиваю.

— А мені приснилося, що я на Гаваї летів, а літак зробив вимушену посадку в селі у кума. До сих пір голова болить.

Олег СМАЛЬ

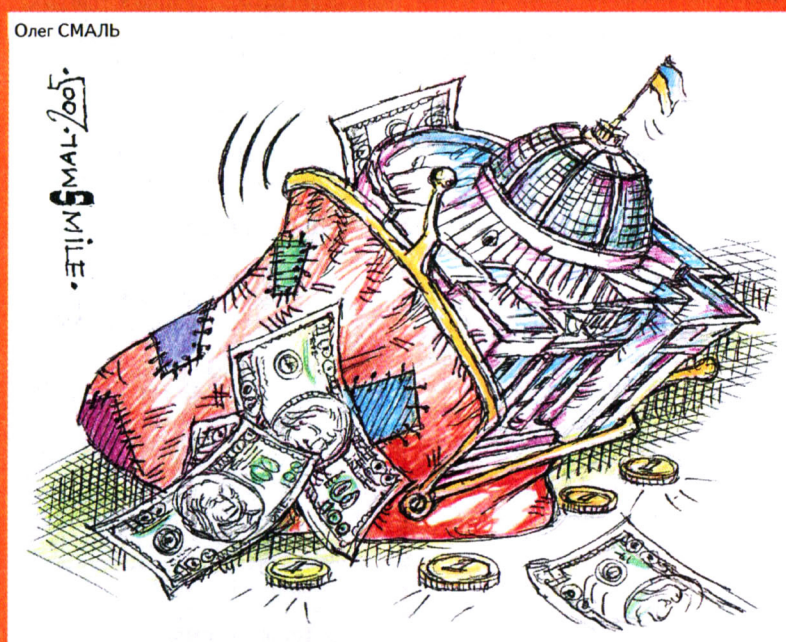

Андрій САЄНКО

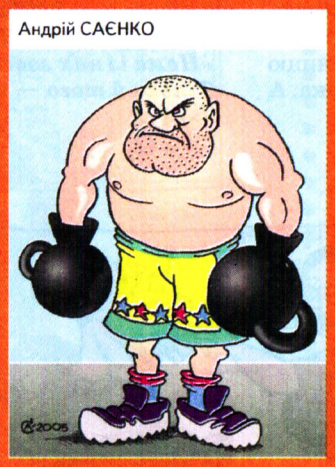

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

4 820012 960675 03